

Працювала над перекладом Книги «Розмова з Небесами» і паралельно писала свою книгу про зустріч звичайної дівчини з Янголом. Так на світ з'явилася «Історія одного Янгола». Історію, яку Ти зможеш знайти в цій Книзі та в якій ми зовсім скоро зустрінемося... У написанні цього художнього твору мене надихала, направляла й захищала «Розмова з Небесами»... Розмова дарувала крила Таланту й підказала, що кожен може стати інструментом у руках Творця. Просто Його пером тут на землі. «Розмова з Небесами» стала однією із найважливіших розмов у моєму житті. Розмовою Душі з Богом. Вдячна всім Світлим Силам, вдячна Наставнику за шанс торкнутися Знань...

Софія Рудік

«Історія одного Янгола»

авторка Софія Рудік

*Присвячую усім, хто вірить у свого Янгола
і кожному, хто знає, що Янголи поруч...*

У нашому житті іноді трапляються історії, які хочеться розповісти як вигадку. Щоб той, хто її слухатиме думав, яку чудернацьку казку знайшов десь автор, хоча ти в цей час тихо знаєш, що просто записав, аби не забути все, що відбулося, а зараз згадуєш і ще переповідаєш це тут. Саме такою і є історія, яку я Вам розкажу, а Ви уже самі вирішуйте: вірити чи ні...

Це історія одного Янгола, яку я знайшла якось просто серед білого дня. Можливо, і з Вами відбулася колись схожа пригода і Ви теж уже давно знайомі зі своїм Янголом. І можливо, колись теж розповісте і свою історію знайомства...

Якщо ми не бачимо Янголів — це ще не означає, що їх немає поряд. Чи вони з якихось невідомих причин забули про нас. Можливо, це просто ми забули, як це — відчувати ніжність їхніх крил, що торкаються кожної Душі. Тож сідайте зручніше й слухайте...

Нині я живу у світі, де прокинутися зранку — це вже Диво, яке так ніжно торкається мого обличчя сонцем і кличе в новий день. Зізнаюся, я не знаходила більшого земного дива, ніж просто жити.

І коли запитують, які плани на сьогодні, відповідаю завше: «Жити». Що такого особливого в цьому світі? Він просто такий, яким його створив Бог. У ньому все прекрасне. І коли з якихось причин мені щось не подобається, то вже певно знаю: причину у світі я точно не знайду, бо причина в мені. Вам може здатися, що я все це пишу, сидючи в рожевих окулярах, і просто не знаю, скільки темних справ діється довкола. І Ви, звичайно, маєте право так думати. Але повірте, мій світ не завжди був таким і мені б хотілося не знати його болю і всього такого далекого від Світла. Я б просто взяла отак і забула всі слова, які мені солодко колись «нашіптували» і які так подобалися моему марнославству.

Та коли повертаєшся звідти, де всі забули, що таке Любов. Коли повертаєшся з іншого світу і починаєш все з чистого листа, то вся суть твоя смиренно прагне лише втримати взір на Небеса. Ти вже не намагаєшся бути розумником і хизуватися всякими мудрагелицькими словами, а просто вчишся слухати тишу, аби почувти, що говорить зараз Твій Янгол. Тоді на Душі так легко-легко, і ти літаєш, а насправді ти ще тут, на землі... Люди думають, що не вміють літати. Може, ми й не вміємо, але ніхто не забороняє нам навчитися цього. Знаєте, ми лиш тоді не бачимо зла, коли в нас самих його нема, і лиш тоді для темряви просто прозорі, коли самі світимося подібно до лампочки. А коли ми світимося, то ми літаємо. І довкола оживає світ

добра, світ, у якому просто бути, — це Диво, про яке я розповідала вище... Знаєте, що найцікавіше? Бути в цьому Світлі Істинним собою. Це так легко. Це простіше, ніж ми думаємо. Янголи, які завжди поряд із нами знають, як це. Просто запитайте у свого Янгола. Це так важливо зуміти почути свого Янгола у хвилини (тут я б мала написати хвилини неспокою, бо ми, люди, звикли до них звертатися як до «швидкої помочі», але напишу по-іншому) — у всі хвилини нашого життя. Повірте, Янголи завжди поруч, і нам потрібно лише насмілитися почути відповідь таку, яка вона є, а не ту, яку нам би хотілося почути. Але повернімося до історії, яку я обіцяла розповісти.

Того дня я сиділа на лавці серед парку й розглядала Небо в калюжі. Усе, що залишилося в моєму житті, — лише цей маленький клаптик Неба. І це все, на що я була спроможна. Не могла навіть молитись, бо просто не вірила, що мене хтось почує. Час від часу люди, які проходили повз, ступали ногою у калюжу, і хмари в ній починали гойдатися. А іноді ці хмари й зовсім розплескувалися разом із краплинами калюжі. Я була настільки втомленою від усього на світі, що вже не відчувала нічого. Лише час від часу мені було шкода Неба, яке люди топтали ногами. Тоді я навіть не могла подумати про те, що Небо насправді не знає, що таке страждання. Небо високо, а те, що я бачила, було лише Його відображенням... Ви, можливо, хочете запитати, що ж такого відбулося

в моєму житті, що все було так погано? Обов'язково розкажу згодом, що привело мене сюди і спонукало сісти саме на цю лавку, і розглядати Небо саме в цій калюжі, і чекати на Нього... Обов'язково розкажу, коли сама пригадаю... Тоді, сидячи на лавці, я страшенно сумувала. Чому? Люди мене просто не бачили. Запитаєте, чому мене ніхто не бачив? Певно тому, що я була звичайнісінькою примарою. Жила в тому ж самому світі, що й Ви, просто не могла нічого зробити. Мій голос розсіювався кудись за вітром, а я навіть не могла вхопитися за клямку дверей, як люди це часто роблять, я не могла нікого обійняти, і коли зустрічала доброго знайомого... То він просто проходив крізь мене. Тинялася містом і все, що було таким важливим раніше, втратило свій сенс. Не цікавили більше брендові речі, які красувалися у вітринах, не вражали рекламні стенди, на яких пропонували зробити з тебе щасливу людину за три дні, а якщо внесеш передоплату протягом цього тижня, то станеш щасливим і за два дні. Було байдуже, скільки зараз коштують квартири в центральній частині міста, не цікавило навіть те, що всі мої картини стояли десь у старій шафі. Єдине, що я пам'ятала, — це те, що була колись художником, але як митець не зуміла донести до світу те, що повинна була. Мене не цікавило саме життя. І цього життя було надто мало в мені, аби перестати блукати вулицями. Іноді було відчуття, наче я непідвладна своїй волі й це «вони»

нашіптують мені, куди повернути. Скільки це тривало? Відверто зізнаюся: не знаю. Не знала: який день, який рік, і взагалі часу, як такого, тоді не було. Він висипався з піщаного годинника і перетворювався на пил, який двірник кожного ранку змітав із дороги. Та найгірше було те, що я не могла згадати свого імені. Не пам'ятала: хто я і чому опинилася тут.

Тоді після годинних походеньок, я врешті вирішила перепочити й всілася на лавку. Почала розглядати ще одну калюжу. Нарешті мій погляд зупинився на туфлях, які були натерті до білого блиску, і чомусь вони не наступили на моє маленьке Небо, яке відображалось в калюжі, а зупинилися. Підвела голову й побачила чоловіка. Він дивився просто мені у вічі. Уявіть, яким було моє здивування, після того, як невідомо скільки часу, я була примарою, яку ніхто не бачив, і блукала цим містом у пошуках живого погляду, котрого зможу доторкнутися... І який торкнеться мене у відповідь. І, нарешті, це відбулося.

— Ви бачите мене? — гукнула я.

— Доброго дня, звичайно, бачу, — відповів спокійно чоловік.

— Доброго, — я й зовсім забула про те, що прийнято вітатись, — але як таке можливо?

— Дуже просто, — чоловік спокійно сів поряд. — Насправді, усе дуже просто.

— І ми з вами навіть можемо отак сидіти й говорити? — ніяк не могла вгамуватися.

— Ми завжди з тобою говорили, просто ти не завжди чула мене, або ж не хотіла чути, — усмінувся Він.

— А Ви мене, виходить, чули завжди, так?

— Взагалі, це і є одне з моїх завдань, — слухати тебе. Навіть коли ти мовчиш.

— То ми з Вами давно знайомі, так? — мені чомусь стало ніяково від тієї думки, що цей чоловік може знати про всі мої добрі й «не дуже добрі» вчинки.

— Давніше, ніж ти собі можеш уявити, — знову всмінувся Він.

— То, може, Ви мені підкажете, як вибратися звідси? — у мені вперше за тривалий час дихала надія. — Я не пам'ятаю, як сюди потрапила і коли точно це сталося. І взагалі вже забула, хто я. Може, Ви б допомогли мені з цим усім розібратись, а? Просто так хочу звільнитись...

— Кажеш, звільнитися хочеш?

— Просто більше не можу блукати цими вулицями.

— І ти зовсім не пам'ятаєш хто Ти? — Він зробив паузу. — І не пригадуєш, як і коли сюди потрапила?

— Нічогісінько не пам'ятаю, окрім того, що була художником, — тут я на мить замовкла й подумала, що якби я вміла плакати, як це прийнято в людей, то, певно би, сльоза бухнула просто в калюжу.

— Людською мовою: ти «влипла». Правильно розумію?.. Знаєш, працюю тисячоліттями й не завжди встигаю вивчити всі ваші сленги.

— Ну, — я була схожа на дитину, яка провинилася й усвідомила, що її вже давно-давним «спалили», — так, влипла... дуже сильно влипла.

— Тоді нам варто познайомитися. Я — твій Янгол.

Від шоку не знала, що Йому відповісти. Додумалася лише до того, аби кивнути головою у знак поваги. І взагалі не мала жодного розуміння, як поводити себе, коли знайомишся з Янголом. Перше, що прийшло в голову, це те, що Він, певно, знає моє ім'я. Просити візитівку чи посилання на Його профіль в Instagram просто безглуздо. Кинутися в обійми і ще, чого доброго, на radoщах задушити я просто не могла собі дозволити. Це був мій шанс пригадати себе й вибратися з цього божевілля. Усе, на що спромоглася, це сказати: «Навзаєм!»

— Я знаю багато твоїх імен, Стефаніє. Але в цьому житті ти мене особливо в дитинстві здивувала. Ну, от скажи: для чого було тобі в сім років просити в Бога білий кабриолет?

— Отже, мене звати Стефанія... — я заплющила на мить очі, але не змогла нічого згадати... Окрім того, що я ще хотіла білу хустину, аби її вітер розвіював, коли буду кататися на білому кабриолеті. Тут я вперше всмінулася за тривалий час.

Пригадала свою давно забуту мрію... Кожен із нас іде до мрії. І ця мрія може надихати. У кожного свої відносини з мріями. Хто береже її, захищає і щодня робить крок до неї. А хто годує мрію обіцянками